

thể đón tiếp phái đoàn. Sau khi tham quan, Đại tướng Viên quay lại hỏi Th/tướng Phong rằng "Bao giờ anh mới xây cất được một Trung tâm Hành quân kiên cố như thế này cho Bộ TTM?". Thiếu tướng Phong dè dặt trả lời rằng chưa có đủ tiền!

KẾ HOẠCH PHÒNG THỦ

Và mấy tháng cuối năm 1967 (thời gian trước Tết Mậu Thân), tin tình báo do Yếu khu TSN thu thập cho biết chắc chắn VC sẽ mở một cuộc tấn công đại quy mô vào Sài Gòn trong ba ngày ngưng bắn nhân dịp Tết nguyên đán. Theo đó, Căn cứ TSN và Bộ TTM sẽ là những mục tiêu địch sẽ đánh chiếm trước khi tiến vào đô thành Sài Gòn. Nhưng tin tức được Yếu khu báo cáo đã bị Phòng 2 Bộ TTM và Biệt khu Thủ đô đánh giá rất thấp. Các nơi này cho rằng VC không có khả năng to lớn như vậy mà chỉ có thể đánh khuấy rối để gây tiếng vang mà thôi!

Dù vậy, Yếu khu TSN vẫn đề cao cảnh giác, chỉ thị cho các đơn vị phòng thủ Việt - Mỹ chuẩn bị sẵn sàng. Mỗi buổi chiều, sau phiên họp tại JDOC, Thiếu tá Phùng Văn Chiêu lại đi thị sát vòng đai phòng thủ, nhất là tại các tuyến tiếp cận với dân cư, nơi VC có thể len lỏi trà trộn dễ dàng. Mặc dù đã làm việc tại BTL/KQ phụ trách hồ sơ kế hoạch phòng thủ của các căn cứ KQ trong thời gian 7 năm trời, và sau đó là 3 năm phòng thủ Căn cứ 3 (KĐ33CT), Thiếu tá Chiêu chưa bao giờ phải đối đầu với một cuộc tấn công lớn của VC, cho nên ông rất lo ngại. Ông chỉ biết làm tất cả những gì có thể làm và phó thác cho... định mệnh.

Chiều nào ông cũng về nhà ăn cơm tối và thăm bà mẹ già đau yếu đã lâu năm. Trước khi trở vào trại, ông thấp nhang trước các bàn thờ Phật Bà, Quan Công và người vợ đã qua đời của mình.

Lúc đó Thiếu tá Phùng Văn Chiêu rất dị đoan, tin tưởng vào lời các thầy tướng số cho rằng ông được Quan Công độ mạng, cho nên đêm nào ông cũng cầu xin ngài phò hộ, giúp ông giữ được căn cứ trong trường hợp VC mở cuộc tấn công thật sự. Không hiểu do đấng thiêng liêng, người khuất mặt mách bảo hay do linh tính mà Thiếu tá Chiêu đã quyết định bổ túc lại kế hoạch phòng thủ hiện tại mà trong bao năm qua chưa hề thay đổi.

Ước đoán VC sẽ thọc mũi dùi tấn công vào tuyến Tây Nam (dọc theo Quốc lộ 1 từ Bà Quẹo đến cổng trại Hoàng Hoa Thám), tại cổng ra vào có pháo đài 51 (OF 51). Tuyến này do các lực lượng của TĐ2CV trấn giữ. Để được an tâm hơn, Thiếu tá Chiêu đã nhờ phía Không Quân Hoa Kỳ cho một bán tiểu đội phòng vệ

(AP) trang bị tối tân (có phương tiện quan sát ban đêm) tới thay thế TĐ2CV để trấn giữ pháo đài 51.

Phía bên trong, giữa hàng rào phòng thủ và bãi đậu phi cơ C-47 của Liên Đoàn 33 Kỹ Thuật, Thiếu tá Chiêu phối trí một tuyến phòng thủ thứ hai, gọi là tuyến B, để ngăn chặn VC trong trường hợp TĐ2CV không giữ được tuyến ngoài. Lực lượng phòng thủ tại tuyến B vào khoảng 60 người. Vì hầu như tất cả đều chưa có kinh nghiệm chiến đấu, để cho họ yên tâm, Thiếu tá Chiêu đã nhờ phía Hoa Kỳ tăng cường cho tuyến B một tiểu đội AP trang bị vũ khí tối tân, có cả súng phóng lựu M79. Ngoài ra còn 5 xe GMC trang bị đại bác 20 ly phòng không phối trí rải rác dọc theo đường đai để tăng cường cho TĐ2CV, với mục đích nhờ tầm bắn xa của đại bác có thể chặn địch từ xa trước khi chúng đến hàng rào phòng thủ.

Sau khi bố trí kế hoạch mới, Thiếu tá Chiêu thường xuyên đi kiểm soát bất thần, và trắc nghiệm phản ứng của các lực lượng ứng chiến, tập đi tập lại cho tới khi đạt được phản ứng nhanh nhất...

Thời gian đó, Căn cứ TSN là nơi tập trung nhiều quân nhân và nhân viên dân sự Mỹ nhất trên lãnh thổ miền Nam. Quân nhân Mỹ (Không Quân và Lục Quân) 18.000 người; ban ngày số nhân viên dân sự Việt - Mỹ vào căn cứ làm việc là 23.000 người; phía Việt Nam, kể cả gia đình binh sĩ khoảng 5000 người. Tổng cộng 46.000 người, sinh hoạt như một thành phố.

Một đêm nọ, Trung tá Lưu Kim Cương yêu cầu Thiếu tá Phùng Văn Chiêu hướng dẫn một phái đoàn 3 nhân viên báo chí Hoa Kỳ đi tham quan hệ thống